

PLAZA CATALUÑA, 5

REUS

Maestro Millet

Orfeó Català

BARCELONA

guk

Contesta a Jurié

1545

Barcelona, 6 de març del 1959

Sr.D. Segimón Rovira Bori

V I U T A T

Estimat consoci i amic:

Rebolla vostra carta del 4 de març, el contingut de la qual, com podeu suposar, em dol per l'interpretació, al meu entendre equivocada, que doneu a la tasca que l'Orfeó Català va realitzant durant aquests darrers anys, sobretot perquè la única preocupació dels dirigents d'avui i del seu Mestre és la de seguir fidelment les petjades dels que han precedit en els nostres càrrecs.

L'acte d'homenatge als cantaires, demanat per un grup de socis, fou aprovat en la darrera Junta General, i precisament amb les paraules que jo vaig pronunciar-hi va quedar clar que aquest homenatge era demés de justificat oportú, i justament l'oportunitat la basava en què el Palau de la Música Catalana era, per damunt de tot, la casa de l'Orfeó Català, on el culte de la nostra cançó hi és essencial, convertit, per tant, en el redós més viu de la nostra llengua. Això m'ho han sentit a dir en l'Orfeó Català en totes les oportunitats tots els que m'han escoltat, fos quin fos el públic present. Com voleu, doncs, què m'hagin dolgut els termes de la vostra carta?

Recordo perfectament la vostra proposta i la d'algun amic en una Junta de fa uns anys, i us recordareu segurament de la resposta que ens donà a tots el Mestre Millet donant el detall de les cançons populars que l'Orfeó havia cantat en aquests darrers anys, de les de sempre i de les estrenades, per arribar a la conclusió de que mai ni en l'època del plorat i venerat Mestre Lluís Millet l'Orfeó Català havia desenrotllat una tal activitat en aquest terreny.

Després es crearen els premis a que vós al·ludiu, i no és just que digueu que els autors no es presenten al concurs perquè no poden sentir les obres interpretades. De les obres premiades en un dels primers concursos es varen editar totes i després, en el segon concurs, es cantà el "Montserrat" del Mestre Manent. Cert és que l'obra de Lamotte de Grignon està en l'arxiu de l'Orfeó, com n'hi ha una de magnífica del Mestre Lluís Me Millet, musicant la poesia "L'Any Miler" de Guimerà, però crec que ni vós ni jo som els cridats a imposar al Mestre determinades cançons, que poden tenir dificultats de tipus pràctic per ésser interpretades, o que precisen d'una gran preparació, i cal esperar la deguda oportunitat.

./..

II Full.-

Barcelona, 6 de març del 1959

Sr.D. Segimón Rovira.- CIUTAT.

.....

Ara mateix s'han premiat obres de Montsalvatge i de Josep Mª Roma; el concurs encara no està tancat i veurem si n'hi han d'altres que mereixin també ésser premiades. Se n'han rebut algunes però no totes reunien les condicions necessàries.

No podeu, doncs, dir que l'Orfeó Català s'hagi oblidat del seu objectiu essencial, que és el culte a la nostra cançó i lligar-ho amb l'acte de Les Corts amb la forma que vós dieu, estimat amic, també injusta, segurament perquè no sabeu que aquest acte de Les Corts, malgrat aquella llaçada a que vós feu referència, que no és la primera que té l'Orfeó en igual forma, i no d'aquests darrers anys sinó de l'època precisament de Lluís Millet, és el que farà possible la realització de l'acord de tots els Orfeons de bastir a dalt de Montserrat el monument del nostre fundador. Per altra banda, em dol que d'anguen a aquell acte una qualificació que no s'adiu amb l'entusiasme dels Estabts, grups de dansaires i Orfeons, vinguts de molt lluny de Barcelona, que hi prengueren part o hi assistiren.

Per què, estimat Rovira, no podem anar tots a la una, i quan no és un és l'altre que ha de donar una nota de intransigència que fa, de vegades inútil els esforços perquè apaguen l'entusiasme dels que amb la millor bona fe, equivocant-se o no, perquè d'homes és l'errar, s'esforçen en mantenir amb tota puresa precisament aquells principis amb els que fou creat el nostre gloriós Orfeó Català, i els quals vós dieu que amb la nostra actuació nosaltres no servim, malgrat els esforços de tot ordre que fem amb la millor voluntat.

En aquests darrers anys és cert que l'Orfeó s'ha dedicat a la interpretació de l'obra dels grans mestres, i això ha donat als cantaires una maduresa artística, de la qual jo n'he sentit elogis dels mateixos mestres que han assistit a les interpretacions que ens han d'omplir a tots de satisfacció, i això no solament perquè prepresenten un triomf d'una entitat tan nostra com l'Orfeó sinó perquè tots hem de convenir que la única manera que tenim de imposar-nos en el món i imposar amb nosaltres la nostra realitat, que és precisament la nostra cançó i amb ella la nostra llengua, és fent les coses millor que ningú i fent-les, estimat Rovira, precisament per això, per a posar-les al servei de ço que més estimem.

Altres socis em demanen que l'Orfeó Català vetlli, per damunt de tot, per la seva vàlua artística i mantingui aquesta posició preeminent entre les masses corals del món, apartant-se precisament de les cançonetes per entrar decididament en els grans programes dels grans mestres. A aquests

./..

III Full.-

Barcelona, 6 de març del 1959

Sr.D. Segimón Rovira.-CIUTAT

.....

Jo els hi contesto que el cantar això que ells en diuen cançonetes és la nostra vida, i que nosaltres també tenim grans mestres, que amb el nostre sentit han fet obres d'una meravellòsa polifonia.

Entre els uns i els altres l'Orfeó Català ha anat fent el seu camí, i jo crec honestament que el va fent seguint exactament el que farien el Mestre Lluís Millet i els que el seguien, si estiguessin físicament entre nosaltres.

No vull tramitar la vostra baixa, sé que estimeu l'Orfeó i la vostra carta n'és, malgrat la petició de baixa, una prova. Vinguen una vegada més amb nosaltres en aquest treball que és el treball de tots i tinguen l'esperit prou ample per a comprendre que la millor bona voluntat orienta els que regeixen els destins de l'Orfeó Català i a tots els seus socis, als quals no podeu fer el greuge que representaria el saber-vos fóra de les nostres files, per creure que no són fidels als ideals de sempre, com si ells o jo mateix no tinguéssim com a finalitat essencial de la nostra vida aquí en el món el servir aquests ideals per damunt de totes les altres coses.

Sempre vostre cordialment,

P.S.- La vostra carta la llegiré en la Junta pròxima, de dilluns dia 9, si no em diu per telèfon el contrari.